

24 ЛЮТОГО—ДЕНЬ ВИБОРІВ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР ТА МІСЦЕВИХ РАД НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ.

ВСІ НА ВИБОРИ!

В обстановці великого політичного, трудового і творчого піднесення йдуть назустріч виборам до Верховної Ради Української РСР та місцевих Рад народних депутатів викладачі, співробітники і студенти нашого інституту. Післязавтра, у неділю вони придуть на виборчі дільниці, щоб віддати свої голоси за кандидатів у депутати. Комуністи успішно реалізували намічені конкретні заходи по мобілізації колективів на поліпшення навчально-виховної роботи, забезпечення кращої успішності студентів, зміцнення дисципліни і порядку у стінах учбового закладу. Повсюди на агітпунктах роз'яснюється виборцям внутрішня і зовнішня політика КПСР і Радянської держави по збереженню миру, розповідається про те, яка робота ведеться по гідній зустрічі наступного XXVII з'їзду нашої партії, відзначенню 40-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні, як у масштабах країни, так і в республіці та області.

Вибори до Верховної Ради УРСР та місцевих Рад народних депутатів стануть великою політичною подією у нашому суспільному житті. Вони мають величезне значення для більш широкого залучення трудящих до управління справами держави, їх політичної і трудової активності. Передвиборні збори були діловими, вони носили конструктивний характер, їх учасники оцінювали роботу державних органів, виконання наказів виборців. Це була демократія в дії.

В агітпунктах роз'яснювалося, що невід'ємною складовою частиною політичної системи Радянського суспільства є профспілки, комсомол, кооперативні та інші об'єднання трудящих, які охоплюють практично все доросле населення, у відповідності з своїми статутними завданнями вони активно беруть участь в управлінні країною, у розв'язанні політичних, господарських і соціально-культурних питань. Агітатори підкреслювали, що наша демократія передбачає нерозривну єдність прав і обов'язків громадян, їх високу організованість. Міцна дисципліна і порядок — невід'ємні частини соціалістичної демократії.

О. ЛЕСЬКО,
заступник секретаря парткому.

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 8 (176)

Виходить раз на тиждень

П'ятниця, 22 лютого 1985 року.

Ціна 1 коп.

НАСТАНОВА на неухильне поліпшення роботи, підкріплена цілеспрямованою організаційською та ідейно-виховною діяльністю партійного і профспілкового комітетів, ректорату, науково-дослідного сектору, структурних підрозділів інституту, заходами по зміцненню трудової і виконавської дисципліни дали свої відчутні наслідки: в четвертому році одинадцяті п'ятиріччя інститут домігся надпланового виконання показників обсягу наукової тематики на 14 процентів; економічної ефективності на 7 проц., на 5,7 проц. зріс також і показник росту науково-педагогічних кадрів (докторів і кандидатів наук); в народне господарство країни впроваджено зверх

даментальних робіт кафедр АСУ, обчислювальної техніки, телеелектронних приладів, теоретичних основ електротехніки, вищої математики і хімії була затверджена Постановою президії АН УРСР.

На рахунок науковців інституту багато цікавих винаходів і розробок. Колектив лабораторії медичної кібернетики, наприклад, на базі технічних і програмних засобів розробив автоматизований лікувально-функціональний діагностичний комплекс «Пациент». Цей комплекс забезпечує можливість автоматичного аналізу електрокардіограми, електроенцефалограми, електромагнітограми, реограми артеріального тиску, параметрів дихання, температури

лена технологія проведення ремонтних робіт, під напругою і елементів оснастки високовольтного ремонтного комплексу.

За дев'ять місяців минулого року за допомогою цієї технології було замінено майже півтисячі ізоляторів та понад тисячу розпірок на ЛЕП 330 і 750 кв, не знімаючи при цьому напруги. Зниження втрат електроенергії дало можливість заощадити майже мільйон карбованців. Тепер ця технологія застосовується на всіх підприємствах Міністерства Енергетики України.

Торік в повному обсягу виконали завдання Державного плану економічного і соціального розвитку СРСР колективи кафедр обчислювальної

ПОШУК ТРИВАЄ

плану 15 наукових розробок, захищених авторськими свідоцтвами, в Державний комітет по винаходах направлено 324 заявки, що перевищує плановий показник на 62 проц.

Запорукою цих та інших успіхів є дійові соціалістичне змагання між кафедрами і факультетами. Аналізуючи підсумки роботи усіх структурних підрозділів, скажемо відверто, що плани і соціалістичні змагання виконані там, де наукова творчість людей вміло поєднувалася з доброю організацією справ.

Серед профілюючих кафедр переможцями вийшли колективи АСУ, АІТ, ОТ та електричних систем.

В числі загальноінженерних кафедр призові місця завоювали колективи кафедр електронних приладів, опору матеріалів, енергетики, ТОЕ.

Серед загальноосвітніх переможцями в соціалістичному змаганні визначили колективи кафедр теоретичної механіки, вищої математики та фізики.

Перше місце серед факультетів інституту по науково-дослідницькій роботі присуджено ФАОТу, друге — машинобудівному, третє — енергетичному.

В минулому році колективи цих підрозділів виконували чимало робіт наукового і цільового характеру. Тематика фун-

тіла та інших фізіологічних показників. Він одержав високу оцінку вчених і спеціалістів, є надійною основою для подальшого розвитку унікальної медичної мікрокомпютерної техніки.

В минулому році «Пациент» демонструвався на Міжнародній виставці «Інвекс-84» в м. Брно (Чехословаччина), і був удостоєний диплома.

Підприємства сільськогосподарського машинобудування використовують розроблені науковцями інституту гідроциліндри ГА-76010А і ГА-76020А управлінням варіатором молотильного барабана зернозбиральних комбайнів «Нива», «Колос» і «Сибіряк». Використання гідросистем управління варіатором молотильного барабана з гідроциліндрами заміняє механічне регулювання, в результаті чого знижується металоемність машин, підвищується їх надійність, забезпечується напівавтоматичне безступінчасте регулювання, стабільність натяжки паса і обертів молотильного барабана.

Торік таких гідроциліндрів було випущено понад триста тридцять тисяч штук з економічним ефектом у два мільйони сто сорок вісім тисяч карбованців.

Колективом енергофакульту спільно з науковцями і спеціалістами ВО «Вінницяенерго» була розроб-

техніки (науковий керівник професор О. П. Стахов), електричних станцій (науковий керівник кандидат технічних наук П. Д. Лежнюк), ЕППМ і с/г (науковий керівник доцент Б. С. Рогальський), енергетики (науковий керівник доцент С. І. Ткаченко), АСУ (науковий керівник доцент Н. П. Байда) і теоретичної механіки (науковий керівник А. В. Ємельянов).

Складність завдань, що стоять перед народним господарством країни обумовлюють активізацію пошукових і патентно-ліцензійних робіт. Проте колективи окремих кафедр нашого інституту ще слабо працюють в цьому напрямку. Це стосується в першу чергу таких кафедр, як будівельних конструкцій, охорони праці, економіки промисловості, конструювання і виробництва радіоапаратури, автомобілі і автомобільне господарство, інженерної педагогіки та інших.

Нинішній рік буде завершальним етапом виконання цільової комплексної програми «Наука». Тож слід усім активізувати пошукову роботу для успішного виконання взятих соціалістичних завдань.

В. ОСАДЧУК,
проректор;
А. ЗАРІЧНИЙ,
начальник НДС, член профкому.

ВІЧНО СВІЖОЮ БУДЕ СТЕЖИНА

На схилах дніпровських стоїть обеліск,
На граніті його грають сонячні промені.
Відбивають каміння цей сонячний блиск
На дерева, що стали мов стомлені.
Тільки пам'ять людська не забуде

повік...
До загиблих приходять дорослі і діти,
На могилах бійців сайвом райдуг
весь рік

Виграють і вінки й живі квіти.
Пам'ятає Вітчизна відважних синів.
Пам'ятає уся їх країна.
До могил всіх героїв колишніх боїв
Вічно свіжою буде стежина.

Костянтин БАЛАКАНОВ,
студент третього курсу машинобудівного факультету.

ТРИВАЄ МІСЯЧНИК ОБОРОННО - МАСОВОЇ РОБОТИ. УСІМ НАМ НАЛЕЖИТЬ ПОЖВАВИТИ ПОЛІТИКО-ВИХОВНУ І МАСОВУ РОБОТУ, СПРЯМУВАТИ ЇЇ У РУСЛО ВІЙСЬКОВО-ПАТРИСТИЧНОГО ВИХОВАННЯ. РОБИТИ ЦЕ ПОТРІБНО ПІД ЗНАКОМ БОРІТБИ ЗА ГІДНУ ЗУСТРІЧ НАСТУПНОГО XXVII З'їзду КПРС, ВІДЗНАЧЕННЯ 40-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ВІЙНІ.

ЗАВТРА — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ І ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ

ВКЛОНІМОСЯ ВІЧНОМУ ВОГНЮ

Навряд чи знайдеться ще така країна, де свідомість людей спроможна була, б, як у нас, сягнути глибини смислу, закладеного у трьох словах — свято Великої Перемоги. Мабуть, жоден народ не виявляв стільки волі, як ми, у смертельному двобої з фашизмом. Це свято наших ветеранів. І тих, хто народився після війни. Свято всіх тому, що у нас єдине духовне джерело — велика революція, — велика Батьківщина — велика Країна Рад. У нас ця свідомість передається з молоком матері.

Заносючи ніж для бандитського удару по нашій країні, гітлерівські тактики і стратеги врахували все: кліматичні умови, можливості Радянської зброї, дислокацію військ, паливо і стан доріг. Усе, крім природи нашого суспільства. Ну хіба вони були спроможні врахувати, що вогневі точки ось так накриватимуть собою учорашні школярі? Що майже 450 простих хлопців, які ще вчора боялися навіть запрошувати дівчат на танець, підуть на повитрянний таран? Що понад 400 радянських льотчиків в останню мить спрямують свої палаючі червонозоряні машини в танкові та автомобільні колони, на військові ешелони з живою силою і технікою фашистів? Хіба мали на увазі отих солдатів, що виходили один на один з танками?

Люди робили останній крок для того, щоб захистити друзів по зброї. Свідомість підказувала єдиний вихід — лише ціною власного життя. Любов до Батьківщини,

почуття солдатського обов'язку, сила ненависті до ворога в такі хвилини були вищими від інстинкту самозбереження. З майже чотирьохсот героїв, що кинулися на ворожі амбразури, чудом виціліло семеро.

На початку жовтня 1944-го завершується визволення від фашистських окупантів усієї території Радянської України. Знову вільною стає рідна земля. Більше не топтатиме її куті чобіт чужинця. Але їй ще не до свята. Розділить вона радість торжества разом з усіма іншими республіками — по сестрами лише через півроку. Коли світ буде повністю очищений від гітлерівської погані. Коли під вікнами зажурених осел бійним крилом майне в садках весна — переможниця. Розділить, виплакавши слізи радости і безмежної скорботи за полеглих синів своїх і дочок. Виносячи вирок фашистським злочинцям, Батьківщина-мати назве ціну розплати — 20 мільйонів радянських людей, полеглих на полі бою. Замучених у катівнях і концтаборах. Спалених і повішаних. Розстріляних і закопаних живими.

І приємно сьогодні нам, що нинішні покоління ленинців з гідністю прагне кожним своїм кроком, кожним днем життя й боротьби підтверджувати відданість справі, яку заповідав В. І. Ленін, — учитися комунізму.

В. ГОВОРОВ,
голова секції військово - патрістичного виховання.

Солдати на привалі.

ТЕОРЕТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

Двадцятого лютого в актовому залі інституту відбулась теоретична конференція викладачів і співробітників, присвячена 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.

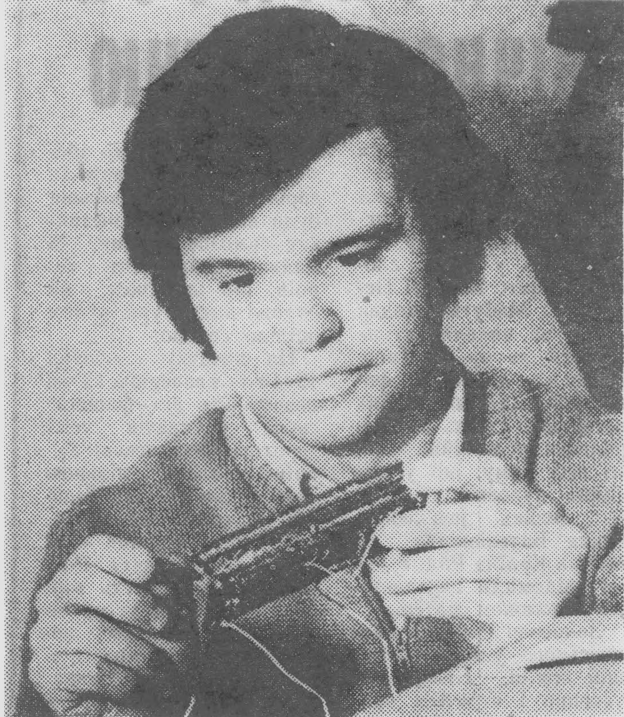
Вступним словом конференцію відкрив заступник секретаря парткому по ідеологічній роботі, завідувач кафедри історії КПРС, кандидат педагогічних наук, доцент Б. А. Вальчук.

З доповіддю «Комуністична партія — натхненник і організатор перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні» виступив секретар партійного комітету інституту І. Г. Мельник.

Про роль радянської науки в розгромі ударних сил імперіалізму, створення могутньої радянської зброї в роки війни розповів ректор інституту, доктор технічних наук, професор І. В. Кузьмін.

«Незламна сила дружби радянських народів — одне з головних джерел перемоги над німецьким фашизмом» — така тема доповіді декана енергетичного факультету, кандидата технічних наук, доцента Д. Б. Налбандяна.

Питанням посилення військово-патріотичного виховання серед студентської молоді була присвячена доповідь учасника Великої Вітчизняної війни, інженер-полковника у відставці В. М. Говорова.

Леонід Іванович Тимченко — старший науковий співробітник кафедри обчислювальної техніки. Нещодавно захистив кандидатську дисертацію. А ще його знають, як одного з кращих винахідників і рационалізаторів. На рахунок молодого вченого близько сорока раціоналізацій. Він лауреат премії ЦК ВЛКСМ, нагороджений срібною і бронзовою медалями Виставки досягнень народного господарства СРСР.

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

Забуті позивні

Кілька років у нашому інституті існує студентський аматорський радіоклуб. Та буде ради справедливості краще сказати — існував. Вже кілька місяців його двері на замку, в ефірі не чути позивних. Дарма, виходить, місцевий комітет ДТСААФ колись придумував йому ім'я.

Ніхто не заперечить, що робота на радіостанції є гарною практикою для майбутніх радіоінженерів, тим більше, що серед студентів радіофакультету багато ентузіастів цієї справи. Пам'ятаю, коли ще був першокурсником, з яким неперпиняв чекав нагоди переступити поріг радіоклубу. Тоді радіосправою захоплено займалися п'ятикурсники. Вади м

Вдовиченко, який нині працює інженером на одному з винницьких підприємств, Юрій Заїчковський, що тепер служить в лавах Радянської Армії, та інші студенти. Станіслав Гжибовський, який в армії був зв'язківцем, передавав науку своїм товаришам. Майстер першого класу, він все робив для того, щоб

новачки не тільки навчилися, але й полюбили радіосправу, захоплювалися нею.

Тоді студенти вивчали азбуку Морзе, знайомилися з матеріальною частиною передавача, студіювали правила і норми поведінки в ефірі. Одне слово, готувалися до серйозної роботи. Як пам'ятка про ті добрі часи — встановлення зв'язків з багатьма радіолюбителями планети. Можливо, що й досі хтось з них виходить в ефір, з надією натрапити на інститутські позивні, але все то марно.

Нема потреби наголошувати на тому, яка користь від радіоклубу. Йдеться ж не про якісь розваги, дитячі забави, а про поліпшення підготовки майбутніх спеціалістів.

Зараз радіоклуб очолює Олександр Тимошук — інженер кафедри радіотехнічних пристроїв. Чому б на допомогу йому не виділити кількох старшокурсників, які б разом посприяли активній роботі клубу?

К. БАЛАКАНОВ,

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ,
НІЩО НЕ ЗАБУТО

НА АГІТПУНКТАХ

Другого і п'ятого гуртожитків силами бібліотеки, кафедри марксистсько-ленінської філософії, клубу і секції військово-патріотичного виховання було проведено усний журнал «Слово про подвиг і мужність», присвячений 40-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Ця нова форма ідейно-виховної роботи викликала живий інтерес у слухачів.

Перша сторінка присвячена початку війни. Звучить пісня «Священная война», яка висловлює любов і гордість, гнів і біль, клятву на вірність всьому радянському народу любимий Вітчизні:

ВІД ІМЕНІ ПАМ'ЯТІ

Не смеют крылья
черные
Над Родной летать!
Поля ее просторные
Не смеет враг топтать!
З особливим хвилюванням сприймають слухачі приспів пісні:

Пусть ярость
благородная
Вскипает, как волна!
Идет война народная,
Священная война!

Про перші дні війни, мобілізацію фронту і тилу, про заклики партії і уряду віддати всі сили для перемоги над ворогом розповідає старший викладач кафедри філософії В. П. Поливаний. З великою увагою присутні слухають учасницю Великої Вітчизняної війни З. У. Постнікову.

Друга сторінка журналу — хвилююча розповідь про героїв-винничан. Затамувавши подих, присутні слухають працівника бібліотеки Н. Г. Горбачук — організатора усного журналу, яка веде розповідь про зв'язківців, показує літературу про героїв.

Остання сторінка журналу присвячена фальсифікаторам історії, підсумкам Великої Вітчизняної війни. Про це розповідає голова секції військово-патріотичного виховання В. М. Говоров.

Журнал викликав глибокий відгук в серцях студентів. На їх прохання усний журнал буде проведено в усіх студентських гуртожитках. Він виявився ефективним засобом ідейно-виховної роботи. Бажано, щоб не був осторонь цього комітет комсомолу, щоб всі комсомольські бюро факультетів взяли активну участь у такій формі проведення ідейно-політичного і військово-патріотичного виховання.

Л. ГАЛИЦЬКИЙ,
доцент кафедри філософії.

НОВЕЛА ГРОНО БІЛОГО БУЗКУ

Жахливе видовище — атакуючі танки. Ти бачиш, як з гримкітливим ревісськом і скреготінням невблаганно насувається на тебе смерть, і навіть з гранатами в руках відчуваєш себе беззахисним і немічним. Знаєш: не такі вже й страшні ці танки, як здається. Та все ж з окопів хтось обов'язково крикне: «Де ж та артилерія? Чого мовчить?».

Здалеку донісся слабкий звук, наче хтось ударив в пусту діжку. Командир батареї старший лейтенант Юрій Харитонов розгледів у бінокль наступаючі німецькі танки. Лівою рукою він до болю в пальцях стискав зрізану осколком снаряда гілочку білого бузку, а правою спирався на палицю: нещодавно попав йому в ногу осколок.

В санчастині лікар, оглянувши його, коротко наказав: «В госпіталь». А Харитонов випросив у знайомої сестри миліцію і увечері, не сказавши нікому й слова, шкутильгаючи, пішов на батарею. Рана загоїлась трохи, і комбат викинув миліцію, замінивши її звичайною палицею.

Він владно змахнув стиснутою в долоні білою квіткою, спокійно, але голосно крикнув:

Юрій зривається і різко командує: «Обслуга — в прикриття! Він знав, що зараз розпочнеться артилерійська підготовка. Фашисти зосередять весь вогонь на його батарею.

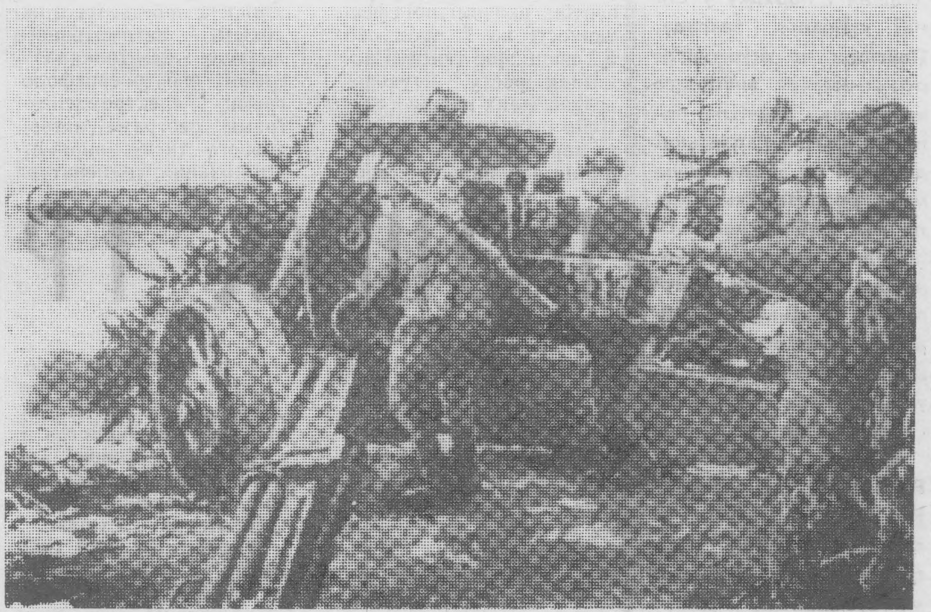
Перший снаряд колупнув землю зовсім поруч, осипавши позицію градом осколків. А потім вже важко було розібратися, як лягали снаряди. Батарею затягнуло їдким димом і нічого не було видно. Ось рвануло зовсім близько. Комбат впав на землю скрегіт металу на якусь мить заглушив його. Коли піднявся — побачив жахливу картину. Одна гармата, знівечена прямим влученням, відлетіла вбік. Інша лежала догори колесами на тому ж місці, де й стояла.

Шкутильгаючи, комбат побіг вздовж позиції. На обрії він знов побачив ворожі танки і, шепочучи запеклими губами, став лічити: «П'ять, сім, десять...»

— До бою! — хрипло прокричав комбат.

Вискочили з прикриття чотири зчорнілих солдати, та серед них не виявилось жодного навідника гармат. Харитонов зразу ж заспокоївся, тихо, наче про себе, наказав:

— Снаряд!

— Приготуватися до бою!

Головний танк летів вперед, залишаючи позаду шлейф пилюки і диму. Буха артилеристів різав нарастаючий свист снарядів. В нудотному чеканні вибуху у бійців захоплювало подих. Але снаряд пронісся над батареєю і розірвався в гайочку, підкинувши догори молодого берізка.

«Ага, — подумав Юрій, — значить, вони вважають, що там стоїть наша артилерія. Це нам на руку»...

До головного танка вже п'ятсот, вже чотириста метрів. Артилеристи заціпеніли. Стиснувши зуби, не кліпаючи очима, всі дивляться на комбата.

Той повільно підніміє руку, вичікує і різко опускає її, наче забиває цвяха.

— Вогонь!

Гармата з гуркотом виплюнула полум'я. Під головним «тигром» зірвався кущ землі. Танк крутнувся на місці, в нього на ходу вривався другий. Третій з підбитою гусеницею безпомічно сповз у вирву, уткнувшись дулом в землю.

Відбій — стомлено мовив комбат. Він витер рукавом спітніле чоло і тут тільки помітив затиснуту в руці білу квітку бузку. Жадібно вдихнув її ніжний аромат. «Пахне як! Землею нашою» Здивовано глянув на неї і сунув в нагрудну кишеню, де лежав новенький партквиток.

Того дня батарея відбила ще дві танкових атаки. Втратили одну гармату і трьох бійців. Наступного також відбили три танкових атаки. Втратили ще чотирьох солдатів.

Настало 9 травня 1943 року. Юрій Харитонов прислуховувався до тривожної тиші, оглядаючи обрій в бінокль.

Чутливим вухом вловив приглушений звук — бум. За ним ще бум, бум, бум...

Подали зразу чотири.

Ось він, головний «тигр». Юрій добре бачить його в прицілі. «Хай підійде поближче... Ще ближче...»

Земля здригнулась.

— Є! — радісно вигукнув хтось із бійців.

Танки, запримітивши гармату, відкрили шалений вогонь. А комбат вимагав диш одне: «Снаряд! Снаряд!». І бив, бив, бив. Він навіть не чув, як його ранило в праву руку. Кров стікала на мідні гільзи. Кров разом із снарядами попадала в дуло. Кров'ю і сталлю стріляла ця гармата.

Ще один танк судорожно здригнув і затих, розпластавши довгу гусеницю.

Сонце скотилось з zenіту. Біля гармати один лиш комбат. Велетень «тигр» претявся прямо на нього. Харитонов кидається до снарядних ящиків. Порожньо, жодного снаряда.

Старший лейтенант бере в руки по гранаті, висмикує зубами одну запобіжну чеку, другу...

Зупинилося сонце. Кров стікає на гранату, з гранати на чорну траву. Людина йде назустріч металевій потворі. Вона знає, що гранату не кинути — нема сил. А броня насувається сталевим горою. І людина кидається під неї...

Коли хоронили залишки комбата, в лівій нагрудній кишені поряд з партійним квитком знайшли зім'яте грона білого бузку. Воно було червоне від крові героя і пахло перегорілою землею.

С. ФЕДОТОВ.

Редактор
С. ДЖЕДЖУЛА.